

sionen bortfalde i samme Forhold, som der bliver anvendt af den bevilgede Sum til Væning. — Førend jeg gaar over til Vædringsforslagene under Nr. 17, 20 o. s. v., skal jeg kortelig omtale et Vædringsforflag, som jeg selv har stillet til § 10, og som først er fremkommet i den 12te Time, kunde jeg sige, men dette finder, troer jeg, sin Undskyldning deri, at det Vædringsforflag, som nærmest har fremkaldt det, først i den 11te Time er blevet mig bekendt. Dette Vædringsforflag af Udvalget har jeg ikke haft Leilighed til at conferere med Udvalget om, førend Udvalget havde stillet det. Jeg kan hverken gaa ind paa Udvalgets principale eller paa dets subsidiaire Forflag, og det saavel af formelle som af reelle Grunde. Ved dette af Udvalget stillede Vædringsforflag er jeg bleven opmærksom paa en Mangel, der fandtes i Lovudkastet, idet der i § 10, hvor der er Tale om Erstatning for afflaffede Ledde, kun er Tale om Lodseierne, Jeg har foreslaaet, at der ved Siden af „Lodseier“ tilføies „Vordbruger“. Jeg behøver neppe at gjøre opmærksom paa, at dette er i fuld Overensstemmelse med, hvad der findes i Fbdg. 13de December 1793 om Afstaaelse af Vord, af Grundsgrave o. s. v., hvor netop Eier og Bruger ere nævnte jævnsides. Det forekommer mig, at naar man lige fra 1793 til Dato har kunnet unblade at træffe særlige Bestemmelser om Forholdet mellem Eier og Bruger ved Expropriationer, foreligger der ikke nogen Nødvendighed for, ja, jeg vil sige: ikke nogen Anledning til ved et forholdsvis saa ringe og localt Anliggende som Afstaaelsen af Ledde at komme ind paa hele dette Spørgsmaal. Naar man fra 1793 til Dato har exproprieret Vord til Hovedlandveiene og de mindre Landveie, idet man har overladt til Expropriationscommissionerne selv at bestemme Forholdet mellem Vordbrugeren og Vordseieren, selv at bestemme, hvad der skulde gjøres af den Ene eller den Anden for at afhjælpe den Bestadigelse, som Expropriationen tilføiede Eiendommen, og naar man i den senere Lov af 20de August 1853 om Expropriation til Veiene har anseet det for tilstrækkeligt at henvise til de tidligere gjældende Bestemmelser med Hensyn til Vords Afstaaelse, forekommer

det mig at være i allerhøieste Grad synderligt nu, hvor Afgjørelse skal træffes om Expropriationer af meget ringe Omfang, sammenlignet med Expropriationer af Vord til Veiene, saa at ville indskyde i denne Lov særlige Bestemmelser om, paa hvilken Maade Retsholdet mellem Eier og Bruger skal ordnes. Er der i Virkeligheden nogen Trang tilstede til saadanne Bestemmelser, saa troer jeg, at det ligger meget nær at søge at bringe almindelige Bestemmelser tilveie, og ikke ganske særlige for Afstaaelsen af et Led. Jeg skal endnu henvise til, at i Expropriationsloven angaaende Jernbaneanlæg — altsaa ved Expropriationer, hvis Betydning og Omfang jo er usforholdsmæssig stor i Sammenligning med den Expropriation, her er Tale om, — har man fuldstændigt beroliget sig ved at etablere kun den ene Regel, at, hvor en Eiendom er overladt til Livsfæste eller til Brug i 50 Aar, skulde der tilfalde Brugeren 4 pCt. af Godtgjørelsen, og man har dernæst overladt til Vedkommende selv eller, om nødvendigt gjordes, til Taxationscommissionen, iøvrigt at bestemme Forholdet mellem Eier og Bruger. Dette er efter min Mening en langt rigtigere Vei end at forsøge paa her at etablere bestemte Regler for Ordningen af dette Forhold. Dette er een Indvending, jeg har at gjøre mod det principale og subsidiaire Forflag, som Udvalget har stillet til § 10; men jeg har ogsaa en anden Indvending at gjøre derimod, som forekommer mig at maatte gjøre Vedtagelsen umulig. Jeg kan godt forstaae, at, hvor der enten ved Amtsrådets Beslutning eller ved Kjendelse bliver givet en Erstatning for Vorttagelsen af et berettiget Led, denne Erstatning da bliver deelt mellem Eier og Bruger, forsaavidt Eieren ikke selv er Bruger; men, hvad der er mig aldeles uforstaaeligt, er, at der i det Tilfælde, hvor Leddet ikke kendes berettiget, hvor Lodseieren ikke kendes berettiget til at faae nogen Erstatning for Leddets Vorttagelse, skal paahvile ham en Forpligtelse ligeoverfor Brugeren til at afhjælpe de Savn, som Vorttagelsen kunde have fremkaldt. Det forekommer mig, at man maatte gaae langt videre, naar man virkelig vilde fordybe sig i disse Forhold. Jeg maa ogsaa gjøre opmærksom paa, at i det principale Vædrings-